

лъжливитѣ показания и му внушава да говори прѣдъ сѣда само истината.

Чл. 419. Распитѣтъ се начева съ прѣдложение свидѣтелю да раскаже всичко, което му е извѣстно по дѣлото, безъ да примѣсва обстоятелства, които не се отнасятъ до дѣлото и безъ да повтаря слухове, които неизвѣстно отъ кого излѣзватъ.

Чл. 420. Слѣдъ като свидѣтельтъ изложи показанията си, прѣдсѣдателтъ на сѣдѣтъ прѣдоставя на странитѣ да прѣдлагатъ на свидѣтельтъ питання по всичкитѣ прѣдмѣти, които всѣка отъ тѣхъ припознава за нужно да се разяснятъ.

Чл. 421. Питанията се прѣдлагатъ на свидѣтельтъ по напрѣдъ отъ тая страна, по посочването на която той е билъ призованъ за распитъ, а послѣ отъ противната страна.

Чл. 422. Всѣка страна има право да прѣдлага на свидѣтельтъ питання не само за това, което той е видѣлъ и чулъ, но още и за тѣзи обстоятелства, които доказватъ, че той не е можълъ да го види, нито да чуе отъ онова, което показва или поне не е можълъ да чуе и види така, както свидѣтельствува за него.

Чл. 423. Свидѣтельтъ не може да се отрѣче да дава отговори на питаннята, които клонятъ да откриятъ противорѣчия въ неговитѣ показания или да убѣдѣтъ, че тѣ се не срѣщатъ съ извѣстнитѣ обстоятелства или още съ показанията на другитѣ свидѣтели; но той не е длъженъ да отговаря на питання, които изобличаватъ него същия въ каквото и да е прѣстѣпление.